

Есперихъ или Исперихъ, произлязло отъ Аспарухъ. Ако Аспарухъ наистина се е изселитъ изъ по-послѣдната Черна България, то *иранската* форма на името му може леко да се обясни, тъй като аланитѣ (сега осѣ) въ туй време сж живѣли много по-на сѣверъ. Единъ аланъ *Аспаръ* играе въ V вѣкъ значителна роля въ западниа Римъ. Не е ли била старо-иранската форма отъ името Аспарухъ — Asparaaka?¹⁾

Ирникъ. Въ гръцкия текстъ на именника вѣроятно е било съ Π (ср. форм. съ и и е) Напомни името на едного отъ Атиловитѣ синове Περνάχ (Пирискъ, Вонп. р. 161). Тъй като съ Ирника се прѣкъсва династията Дуло може би да се намѣрятъ нѣкои любители, да смѣтатъ Ирника за Атиловъ синъ. Отъ една бѣлѣжка на стр. 133 се вижда обаче, че самъ Куникъ не отфѣрля тая догадка („если бы вышеупомянутая догадка о тождествѣ Эрнаха и Ирника имѣла значенія и пр.“).

Севара или (?) Себара не бива да се отъждествява съ Σέβερως ἄρχων Σκλαβονῶν (Теоп. 367) вече по чисто хронологични съображения. Най-много напоминатъ горното име Савиритѣ — Σάβιρ (α), които близо стоятъ до българитѣ и хунитѣ. Не е ли обаче развалилъ името на 9. хаганъ прѣисеивачтъ?

Токту (Τόκτος). Това име е сжко турско. То се срѣща и по-послѣ въ името на хана на златната ордия *Тохтамышъ* (мыш е причастенъ суфиксъ). Свѣдѣния за имената, въ състава на които влиза „Токто“, Куникъ дава въ своята статия „Могли ли крымскіе евреи уже въ 3-мъ вѣкъ носить татарское царское имя „Тохтамышъ“?“ (1864).

Уморъ (Οὐμάρος). Името е много близко по своето съзвучие съ името на халифа Омара, но тождеството на двѣтъ имени форми още не е доказано, макаръ и да знаемъ достоверно, че въ IX в. между прабългаритѣ (т. е. между неславянскитѣ поданици на хагана) се е водела мухамеданска пропаганда. Ср. Responsa ad cons. etc. Единъ български ханъ се нарича Омортагъ (вар. Mortagon, Ουρτταγ, Муртагъ).

Въ самия текстъ, въ разни мѣста на книгата намираме у Куника само още слѣднитѣ тълкувания на отдѣлни думи: р. 153, βέγγανι (Согр. inscr. graec. IV) = бани (банове)? р. 152. χαγγάνον... καὶ Μινίκον (у Кедрина), нѣма съмнѣние, че това не сж лични имена, а *звания* и при това развалени въ текста (Ср. у продължатели на Георгия Амартола: ἄρα καυκάνφ καὶ μινικφ). Какво значи обаче *Миникъ*, не се обяснява. — Подобно и въ *Куникъ* (Const. Porph. De adm. imp. с. 32, διὰ τοῦ Κνήρου καὶ τοῦ Πινύρου καὶ τοῦ Περζόκλια) Куникъ съглежда титлата *кавканъ* (въ Πινύρх — *меникъ*); р. 153 името на кавханъ *Есбулъ* (ὁ Νεβούλος ὁ Καυχανός, Согр. inscr. graec. IV, 319) се сравнява съ Σουροβούλος, Διζβούλος или Διζβούλος, турски хаганъ въ Азия 569 год.; Γεβούλος — аваринъ въ 691 год.).

Ето слѣдъ това и *Радловиатъ* разборъ на прѣдполагаетъ числителни въ именника.³⁾

¹⁾ Ср. иранскитѣ имена образувани отъ asp: старобактр. aspa, конь, готски aihvus = equus, лит. aszva и пр., пруск. asvina и пр. Първонач. слав. ošna, измѣстено послѣ отъ комонъ = Конь.

²⁾ Тохтамышъ и Фирковитъ.

³⁾ И тукъ по технически причини сме принудени да употребимъ за жалость една, но несвършена транскрипция на чувашкитѣ и татарскитѣ думи. Това важи и за по-нататѣшнитѣ ни ползувания отъ изсѣдваната на Радлова, Золатинциъ и др.